

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de M.
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni
125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. —
Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Scara răspunderilor

S'a remarcat în doctrina creștină despre om din timpul mai nou (de Brunner de pildă) că elementul cel mai caracteristic și cel mai nobil al ființii omenești este sentimentul răspunderii. Termenul sentiment este impropriu; îl folosim în lipsă de altul mai potrivit. În nici un caz nu trebuie să rămânem cu impresia că responsabilitatea e ceva de ordin sentimental, superficial și schimbător. Ea e experiența adâncă și statornică a unei poveri grave, a unei încredințări plină de onoare cu care am venit pe lume. E o intuiție, o «vedere» atât de fundamentală a spiritului nostru ca și conștiința de sine, de care este de altfel aproape nedespărțită. Sentimentul datoriei e numai o expresie exterioară, legală, a sentimentului cu mult mai adânc, mai ontologic, mai substanțial al răspunderii. Conștiința morală înșasi cu poruncile și muștrările ei nu e decât o tulpină ce se nutrește din rădăcina responsabilității.

Prin sentimentul răspunderii omul se deosebește de vită. Căci o rațiune care nu e întrebuițată decât pentru inventarea și rafinarea obiectelor menite a satisface plăcerile individuale, nu-l înalță peste animal, ci îl coboară sub el. Toate funcțiunile sufletesti ale omului au destinația să slujească unei acțiuni și comportări dominate de sentimentul răspunderii, care căptușit cu căldura afecțiunii nu e altceva decât înșasi iubirea.

Prin însușirea responsabilității omul se vedește ca o ființă înzestrată cu o misiune, cu un rost în lume. Ea-i arată că i s'a făcut și lui o onoare din partea Creatorului. Ea-i spune că nu-i în lume «ca să taie frunză la câni», ci cu o slujbă, cu un rol dela

care se așteaptă lucruri mari, că într-o însemnată privință de lucrare și de comportarea lui atârnă — ca și de Dumnezeu! — soarta multor oameni și prin repercusiune chiar a colectivităților.

Dar ca în toate fenomenele vieții și lumii, există și aci o gradatie. Răspunderea unui om fără roluri de conducere în societate și fără însușiri de prestigiu și de influință față de semenii, este cu mult mai redusă în raport cu răspunderea celor onorați și împovărați de Dumnezeu și de colectivitate cu asemenea situații.

Cu cât pilda sau acțiunea cuiva are o rază de eficiență mai întinsă și pătrunde prin autoritatea ei mai adânc în suflete cu atât poartă mai multă răspundere pentru tot ce face, pentru tot ce grăește și nu grăește.

Cei mai responsabili sunt conducătorii de popoare și de țări. Prin legile și pildele lor de viață, prin înțeleșările lor, pot păgubi enorm sufletul acelor popoare și pot aduce mai curând sau mai târziu adevărate catastrofe asupra țărilor respective.

Dar o responsabilitate și mai mare apasă asupra preoților, urmându-se firește și aci o scară dela preoții smeriți din ultimele cătune până sus pe treptele scaunelor arhieresti.

Tremur pentru orice tânăr teolog când îl văd primind pe grumazul lui plecat epitrahilul hirotoniei și răspunderea Evangheliei. Nu pentru că s'ar sorti prin aceasta la o viață de înfrânări cât trăește în lumea aceasta, ci pentru momentul în care îi va cere Dumnezeu la sfârșit socoteală de fiecare suflet ce i s'a încredințat să-l ducă la mântuire. Mă străpunge adânc un sentiment de milă anticipativă cu

atât mai mult cu cât mi se pare că el își dă mai puțin seama de răspunderea ce o ia asupra-și, cu cât îmi pare mai «iresponsabil» și cu cât în viața lui pământescă volatilizează mai mult neajunsurile stării sale de preot. Cu atât va fi atunci trezirea mai groaznică.

Va cere Dumnezeu socoteală și conducătorilor administrativi și politici despre ratarea existenței pământesti a popoarelor ce le-au avut în grije, precum va cere și învățaților, literaților și tuturor inșilor cu oarecare prestigiu asupra altora. Dar toți vor avea o oarecare circumstanță atenuantă în faptul că misiunea lor n'a avut ca obiect direct mântuirea sufletească a supușilor și a aderenților. Ei vor răspunde direct pentru răul pământesc, deci temporal, ce l-au făcut oamenilor și popoarelor.

Dar preoții! Ei vor avea să răspundă pentru nenorocirea veșnică a sufletelor. Cred că ar ajunge pentru un preot ca pedeapsă în lumea viitoare să fie pus etern în fața nenorocirii fără de sfârșit a sufletelor cari s'au pierdut din vina lui. Asupra acestui preot trebuie să apese într-o măsură nespumă mai mare orice chin suportat de foștii lui păstoriți din vina lui pozitivă sau negativă.

Responsabilitatea îl face pe oricine serios. Cine simte perpetuu dogoarea ei, ascuțimea ei, trăește pe un plan de nobilă elevație și aspră bărbăție interioară. Iresponsabil și ne-serios sunt cuvinte gemene.

Responsabilitatea preotului e de esență cu mult superioară, știind că de el atârnă soarta veșnică a oamenilor. Pe el trebuie să-l ardă necurmat această responsabilitate. Aceasta trebuie să-i dea o infinită seriozitate și pasiune în lucrare și o hotărâre de-a fi gata la orice, chiar și la moarte, pentru orânduirea faptelor și a cuvintelor

sale sub criteriul unic al mântuirii sufletelor. Trebuie să fac și să spun cu prețul oricărei batjocuri dela oameni și a oricărei jertfe, tot ce e necesar pentru mântuirea lor și numai aceasta, trebuie să-și spună preotul. Orice alt criteriu al faptelor și cuvintelor preoțesti, e un semn de ieșire din sfera gravă a responsabilității și deci o mărire a caracterului înfricoșat al judecății finale.

Sunt mulți cari se înșeală în privința seriozității, îmbrăcându-se într-o seriozitate a patimilor, unele cu falsă înfățișare de noblețe. Dar patima nu dă seriozitate, ci încruntare, orbire, furie. Seriozitatea e o dimensiune în adâncime, e o vedere a intimităților profunde ale existenței. Numai aici e simțirea răspunderii. Cine urăște înfuriindu-se nu e nici serios, nici responsabil, chiar dacă ar face-o în numele neamului, sau al lui «Hristos». Cu atât mai puțin s'ar putea spune de un preot care ar pune mâna pe revolver — fie în numele neamului, fie a lui «Hristos» — că își mai dă seama de înfricoșata răspundere a misiunii sale.

Cât strică preoții ieșiți cu sufletul lor din mărețul sanctuar al sentimentului de răspundere? Ca să întorcem foaia, ei nu strică numai mântuirii veșnice a credincioșilor lor, ci și rânduiei morale a vieții lor pământesti și prin repercusiune și viitorului din această lume al neamului lor. Nu există dușmani mai mari ai neamului propriu, fermenți mai distrugători ai ființii lui decât preoții pe cari nu-i mai arde, nu-i mai împunge răspunderea scrupuloasă, intransigentă a sfintei lor misiuni. Când se înmulțesc asemenea exemple între preoții unui popor, fără nici o reacțiune serioasă, teamă ne este că aproape e sfârșitul.

FOIȘOARA

Prezență...

A sluji lui Hristos, a sluji numai Lui; a face din inima ta un altar aprins în flacărele iubirii lui Hristos: iată cărarea preoției. Rezultă de aici că preotul e absent din veac? Stă el, prin aceasta, la periferia istoriei, cu o umbră sublimă proiectată în lumini stelare peste lume, fără a avea totuși nici o influență în sbuciumul vremii? Există într'adevăr critici cari spun că Biserica e absentă din veac, în orice caz e o prezență prea vagă, prea fără putere. Nu ne interesează adevărul sau neadevărul acestei aserțiuni. Intrebarea capitală e aceasta: cum poate fi Biserica, deci preoția, prezentă în veac? Cum poate fi cu adevărat preoția prezentă în frământarea revoluționară a neamurilor?

Răspunsul ni-l dă înșasi viața, realitatea pe care o trăim și o vedem. Nimeni nu poate acuza preoția că nu este prezentă în veac, nu o poate acuza că prezența ei lipsește în vălmășagul luptelor de azi. E animată de idealurile veacului, e entuziasmată de destinul de

flacăra și cer al neamului; nicăiri unde e lipsă de suflet și de jertfă nu lasă locul gol. Își face datoria până la capăt. E vorba de culturalizare? Preoția e prezentă. E vorba de ridicarea economică a satelor? Preoția e activă. E vorba de curente politice? Preoția e luptătoare. În ce sens? Așa că se asimilează, ca toți ceilalți, acestor misiuni culturale, economice, politice, spirituale dacă vreți. Devine un apostol al culturii, un luptător al veacului, un exponent al neamului. Este aceasta adevărata prezență? Paradoxul situației în care ne găsim, mărturisește fără nici un echivoc că nu aceasta este adevărata prezență a preoției, că o astfel de prezență este mai mult o absență, dacă nu chiar o abdicare. E ciudat, dar așa e: *preoția e prezentă în veac, dar nu și preoția; preoția e prezentă în lume, dar nu și Biserica. De ce?* Pentru că, printr-o astfel de prezență, nu preoția este în veac, ci veacul e prezent în preoție: — preoția slujește veacului, nu apleacă veacul sub patrafirul de azur al preoției.

Există așadar prezențe și prezențe. Există o falsă prezență, o iluzorie contemporaneitate, o amăgitoare actualitate. E prezența cantitativă, numerică, prezența care nivelează, care asimilează, în care preotul devine un om al vremii, un fanatic al neamului, un luptător al veacului,

fără să aducă nimic specific, nimic deosebit între ceilalți luptători.

E în ritmul veacului, ca orice mirean, cioplit după zările lui de țărână și nostalgii. În felul acesta preoția e prezentă în veac, dar nu și preoția; în felul acesta preoția e luptătoare și activă în sbuciumul vremii, dar nu și Biserica. Pentru că ea [preoția] nu mai reprezintă pe Hristos, ci veacul, nu mai reprezintă Biserica, sau altarul, ci neamul. E o prezență secularizatoare, care desbracă pe preot de preoție și-l îmbracă în uniforma veacului. Ea este pricina absenței Bisericii din veac, dacă se poate vorbi de o astfel de absență...

Această prezență-absență, această abdicare e explicabilă numai într'un singur fel: *lipsește trăirea în Hristos. Omul nu este ceiace știe, nici ceiace învață sau propovăduște; el este ceiace iubește, ceiace trăiește.* Dacă știe și propovăduște învățătura creștină, dar nu trăește în Hristos, ci în veac, el nu poate fi prezent în lume ca ucenic al lui Hristos, ci numai ca om al veacului. S'o recunoaștem: suntem creștini teoretic, doctrinar și moral. Dar nu trăim în Hristos, nu simțim pe Hristos viețuind în noi. Trăim cu idealurile veacului, simțim energiile neamului răvășindu-ne ființa. Și atunci e firesc să fim prezenți în veac și totuși absenți.

Declarații făcute de Conducătorul statului

Di general Ion Antonescu a făcut presei următoarele declarații deodată cu punerea în vigoare a Decretului-Lege pentru reprimarea faptelor ce primejdiesc existența și interesele statului:

Conducătorul a zis:

Am venit cu un Decret care urmărește să asigure liniștea, ordinea și siguranța, oprind manifestările politice și sancționând orice atingere a intereselor statului.

Sancțiunile grave pe care le prevede decretul, nu numai pentru autorii abaterilor, dar și pentru membrii familiei, pentru patroni și pentru funcționarii, pot să atragă atenția tuturor asupra voinței neînduplecate a mea, a guvernului și a armatei de a asigura ordinea desăvârșită.

Fac un apel curat la toate cugetele românești, la românii de toate vârstele și de toate clasele, să înțeleagă răspunderea mea și răspunderea lor.

În jurul nostru, popoarele fremătă în arme, gata de orice jertfă pentru înălțarea statului lor. Poporul românesc nu poate oferi istoriei pilda odioasă a lipsei de conștiință cetățenească și a oricărei înțelegeri în fața propriului său destin și a frământărilor lumii, continuând să tolereze în mijlocul său acte de ură și anarhie, atunci când istoria ne comandă unirea tuturor pentru apărarea drepturilor patriei.

Cer deci liniște, muncă, unitate și ordine.

Aceasta o așteaptă și aliații noștri.

Acei dintre noi cari nu pricep, sau se fac instrumentele urii, ambiției sau intereselor dușmane, sunt trădători de neam și vor fi tratați ca atare.

Iată sensul decretului.

Deci, să intre toți în ordine — și nimeni nu va avea de suferit de pe urma acestui decret.

Cuvintele folositoare de suflet ale Sf. Marcu Pustnicul

Fiindcă de multeori ați voit să știți despre legea duhovnicească și despre împlinirea și păzirea ei, vom vorbi despre aceasta pe cât ne este cu putință.

Mai întâi să știm că Dumnezeu este începutul, mijlocul și sfârșitul oricărui bine; iar binele e cu neputință să fie crezut și săvârșit, decât în Hristos Iisus și Sf. Duh.

Orice bine se dă de Dumnezeu cu un rost oarecare, și celce astfel îl primește, nu-l va pierde niciodată.

Credința neclintită este ca un turn tare. Iar Hristos este totul pentru celce crede.

Oricare ar fi planul tău, să vină dela începutul atotbinele, ca să fie fapta ta după voia lui Dumnezeu.

Cel smerit cugetător și cu viață duhovnicească, cetind Sfintele Scripturi, înțelege toate cu privire la sine și nu la altul.

Cheamă pe Dumnezeu să deschidă ochii sufletului tău și vei vedea folosul rugăciunii și al cetirii bine înțelese.

Celce are vreun dar duhovnicesc și suferă împreună cu celce nu-l au, prin împreună suferință își păstrează darul. Iar cel trufaș îl va pierde cufundându-se în gândurile slavei deșarte.

Gura smerit cugetătoare grăește adevărul, iar celce li stă împotriva se aseamănă cu sluga aceea care a palmuit peste obraz pe Domnul.

Nu te face ucenic al celui ce se laudă pe sine, ca să nu înveți mândria în loc de smerita cugetare.

Să nu te înalți în inima ta pentru că înțelegi cele zise în Scripturi, ca să nu cobori mintea la duhul blasfemiei.

Să nu încerci a deslega prin gâlceavă un lucru incurcat, ci prin cele arătate de legea duhovnicească, adecă prin răbdare, rugăciune și nădejdea care numai de un lucru ține socoteală.

Celce se roagă trupește, fără să aibă cunoștința duhovnicească, este un rob care strigă și zice: Fiul lui David miluește-mă.

Orbul de odinioară după ce a văzut din nou, a căutat spre Domnul și închinându-se Lui, nu L-a mai mărturisit Fiul al lui David, ci Fiul al lui Dumnezeu.

Să nu te înalți când verși lacrimi în vremea rugăciunii, căci Hristos este Celce s'a atins de ochii tăi și ai privit în sus cu înțelegere.

Celce asemenea orbului și-a lepădat haina și s'a apropiat de Domnul, se face următorul Lui și propoveditorul învățăturilor celor mai înalte.

De vor stăruți în noi gândurile cele rele, acestea învârtosează inima, iar de le vom scoate afară prin înfrânare, vine zdrobirea inimii.

Este o zdrobire de inimă nesupărătoare și folositoare spre umilirea ei; iar alta supărătoare și vătămătoare spre dojenirea ei.

Privegherea, rugăciunea și răbdarea celorce ți se întâmplă aduc zdrobirea inimii nesupărătoare și folositoare, dacă nu le vestejim acestea prin lăcomie.

Celce stăruiește în acestea este ajutat să săvârșească și celelalte nevoite. Iar cel fără de grije și răspândit cu mintea va fi chinuit de o moarte cumplită.

Inima iubitoare de plăceri este pentru suflet închisoare și lanț în vremea când acesta părăsește trupul; iar cea iubitoare de osteneală este ca o ușe deschisă.

Inima neîncredințată este ca o poartă de fier încuiată în intrarea în cetate. Celui ce pătimește răul și este strămtorat se deschide dela sine, cum s'a întâmplat lui Petru.

Multe sunt felurile rugăciunii; unul mai deosebit decât altul. Cu toate acestea, nici o rugăciune nu este vătămătoare, decât aceea care nu mal este rugăciune ci lucrare diavolească.

Un om vrând să facă rău, s'a rugat mai întâi cu mintea după obicei și prin purtarea de grije a lui Dumnezeu fiind împiedecat, mai pe urmă mult L-a mulțumit.

În vremea aducerii aminte de Dumnezeu înmulțește rugăciunea, ca în vremea când vei uita, Domnul să-și aducă aminte de tine.

Scriptura numește credința: adevăritate a celor nădăjduite; iar celce nu cu nosc sălășluirea lui Hristos s'au numit neiscușiți.

După cum cugetarea se arată prin lucruri și cuvinte, tot astfel și viitoarea răsplătire prin faptele bune și de inimă.

Inima îndurătoare va primi milă, iar cea care nu și-a împlinit slujba, vă lua cele rele.

Legea slobozeniei învață tot adevărul. Mulți o cetesc ca să o cunoască, dar puțin înțeleg să îndeplinească poruncile ei.

Nu căuta desăvârșirea în virtuțile omenești, că nu o vei găsi deajuns întru Crucea lui Hristos.

Legea slobozeniei se află prin conștiința adevărată, se înțelege prin lucrarea poruncilor, și se desăvârșește prin îndurările lui Hristos.

Celce nu s'au socotit datori să îndeplinească toate peruncile lui Hristos, citesc legea lui Dumnezeu trupește, neînțelegând cele zise în ea, nici despre ce lucruri vorbește ea. De aceea ei socotesc că îndeplinesc legea prin fapte.

Un lucru poate fi bun la arătare, dar gândul celui ce-l săvârșește nu este bun. Deasemenea poate fi rău la înfățișare, dar gândul celui ce-l săvârșește să fie bun. Nu numai fapte săvârșesc unii, ci vorbesc și cuvinte în felul în care am spus mai sus. Căci unii schimbă rostul lucrurilor prin neiscusirea și neștiința lor, alții prin gândul lor cel rău, iar alții urmăresc buna cucernicie.

Celce își apără lauda și își ascunde învinuirea sa, nu este ușor cunoscut de cei mai proști. Asemenea acestuia este și celce se slăvește în deșert, sub masca smereniei. Acelaștia vreme înșelând adevărul prin minciună, în cele din urmă îl lasă să se vadă din lucruri.

Cineva poate face un lucru cu adevărat bun pentru apărarea aproapelui său; iar altul chiar nefăcând acesta, l-a ajutat cu mintea sa.

E o absență dureroasă, un gol pe care nu-l poate umplea nici o prezență cultural-economic-politică a preoțimii în veac. Din contră o agravează. Căci nu aceasta este adevărata prezență.

Există însă o prezență adevărată? Desigur că da, și o putem avea? Fără nici o îndoială Ea este unica soluție, calea pentru care preoția stă în inima veacurilor *E prezența în felul lui Hristos, în felul apostolilor și sfinților*, prin cari Hristos însuși a fost prezent cu adevărat, în lume. O prezență efectivă, o prezență creatoare, niciodată învechită, neconținut actuală. Noi nu lucrăm numai în numele lui Hristos, ci trebuie să lucrăm ca și El, așa cum ar lucra El în veac: să se simtă că nu noi lucrăm, ci prin noi El lucrează în lume. *Că suntem intrupare vie a puterii Lui între oameni*. Celce lucrează în numele lui Hristos, activează omenește, face fapta lui cu puterile lui, dar acela prin care Hristos lucrează, a cărui viață e deplin asimilată vieții lui Hristos, face fapta puterii Lui. Nu el e prezent în veac, ci Hristos prin el. El nu se pierde în curente lumii, ci e stâlp de lumină; el nu slujește vremii, ci înduplecă vremea să slujească lui Hristos; el nu e luptător al veacului, ci îngenunchează veacul sub zariștea cerului. Spre a avea o astfel de prezență în veac — și aceasta e unica prezență valabilă și efectivă — *trebuie să trăim în Hristos, să simțim iubirea lui Hristos sălășluită în taina sufletului nostru*: viața să ne fie o gâlgăire de energii harice, gândul un covor de azur așternut la picioarele altarului, inima o candelă în care să ardă flacăra credinței fanatice și neșovăelnice. Sfinții n'au nevoie să grăiască, sau să se sbuciume: însăși existența lor este o chemare. Desigur nu oricine poate fi sfânt. Dar toți putem fi, putem simți viața lui Hristos răvășindu-ne sufletul, toți putem aprinde un altar Domnului în viața noastră, toți putem crește sub lumina apostolatului lui Hristos, ne putem topi în flăcările iubirii Lui. *Toți putem iubi pe Hristos*, putem simți iubirea Lui cum ne transfigurează ființa. Numai să vrem, să adâncim puterile acestei iubiri, prin meditație zilnică, prin rugăciune sinceră, prin umilință, prin faptă. Atât e ceiace ne cere Hristos spre a ne așeza de păstori ai turmei Sale: *să-L iubim*. Nu vă sfredelește inima,

nu simțiți căldura de jar a tulburătoarei întrebări: „Simone al lui Iona, Mă iubești tu?...” Aceasta e întrebarea pe care o pune Mântuitorul fiecărui păstor de suflete: „Mă iubești tu?” — Și nu există decât un singur răspuns, o singură atitudine: „așa Doamne, Tu știi că Te iubesc”. Aceasta e singura condiție pe care o cere Iisus: *iubirea, iubirea și iarăși iubirea*. Fără ea nu putem fi preoți, fără ea suntem absenți din veac. *Prin iubire, să nu mai trăim noi, nici pentru noi, nici pentru veac, ci El să trăiască în noi și toată viața noastră Lui s'o dăruim, pentru El s'o jertfim*. E desigur un efort permanent, o luptă neconținută, o războire zilnică, cu patimile sufletului, cu poftele trupului, cu amăgirile lumii, spre a ne desbrăca de omul cel vechiu și a ne îmbrăca în omul cel nou, crescut ca o minune din revărsările de har ale iubirii. Preotul care nu știe ce e rugăciunea adâncă, răsculătoare, neconținută, preotul care nu meditează zilnic decât fugar și superficial, preotul care nu simte nici o înfiorare când stă în fața sfântului altar, ci viața lui întregă e umplută de grijile veacului, cum va simți lucrând în el iubirea lui Hristos, cum va reprezenta pe Hristos în lume, *prin simplul fapt că cunoaște doctrina creștină?* Aceasta nu e prezență ci absență. Prezența lui e asimilare la veac, e nivelare cu lumea, e ancorare în curente vremii, e abdicare. Adevărata prezență e stâlp de foc, vatră de lumină, energie spirituală care dominează veacul, călăuzește idealurile, fascinează lumea, o cheamă spre luminile de dincolo de veac. E lumină nouă, e viață nouă, e putere harică revărsată în veac. Veacul și lumea trebuiesc neconținut atrase spre Hristos; ele trebuie să audă chemarea lui Hristos, să simtă puterea lui înnoitoare, să se lumineze cu adevărul Lui, să trăiască din viața Lui, ca să nu rătăcească. Cine să îndeplinească acest rol de călăuză a istoriei și a neamului spre Hristos, nu nominal ci efectiv, dacă nu preoțimea? Numai în acest sens preoțimea e prezentă în veac ca preoție și prin ea Biserica: e o prezență creatoare, plină de lumină și de mărire, de biruință...

Să nu cugete cineva că Hristos, trăirea în Hristos, nu mai este actuală: *Veșnicia nu se poate învechi, ea e permanent vie, neînțecat con-*

temporană. Numai acea preoție nu e prezentă în veac, care a uitat de trăirea în Hristos și a renunțat, în felul acesta, la preoție. Puneți față în față pe un preot care știe învățătura creștină și e activ pretutindeni și un preot care trăiește în iubirea lui Hristos și vedeți prin care din aceștia Biserica e prezentă în veac. Desigur prin cel de al doilea Biserica este o forță dinamică prin care veacul e convertit la Hristos.

Prin aceasta am limitat domeniul de activitate al preotului? Nu: *am dat activității și prezenței lui duhul puterii lui Hristos*, nu duhul lumii. Am făcut din altar izvorul apelor vii cari revărsându-se în veac, le purifică, le sfințește și-l face să pășească spre zările mântuirii.

Vreți într'adevăr să simțiți prezența Bisericii în veac? Uitați toate criticile, toate discuțiile sterile, toate prezențele amăgitoare. Și aprindeți în inimi flacăra sfântă a iubirii: *iubiți numai pe Hristos, iubiți-L cu fanatism, iubiți-L până la sacrificiu*. Este unicul drum, și unicul ideal al preoției: Hristos.

La această prezență în inima neamului, ne cheamă glasul de har și adevăr al Sfântului Sinod. Această prezență ne-o arată, ne-o poruncește Hristos: „Eu sunt lumina lumii” — „Voi sunteți lumina lumii”. Cum? Noi suntem lumina lumii ca și Hristos? Desigur că da: preoția este prezența lui Hristos în lume. Dar niciodată nu vom putea fi cu adevărat lumină lumii, dacă nu vom fi făcut din inima noastră sălaş de pace și închinare pentru Hristos. *Intrucât Hristos trăiește în noi, suntem lumina lumii*. Căci nu noi suntem lumina, ci Hristos: *Noi trebuie să fim cristalul pur și neîntinat care să răsfrângă lumina lui Hristos în lume*.

Altfel zadarnice sunt toate frământările, zadarnice toate prezențele, zadarnică toată truda. Căci scris este: „Fără mine nu puteți face nimic”. Fără Mine, adică fără prezența Mea transfiguratoare în inimile voastre. Iar „întru Iisus Hristos toate sunt cu putință”. Așa mărturisește Mântuitorul, așa mărturisește apostolul neamurilor, așa mărturisește Biserica. Așa trebuie să mărturisim și noi.

Diacon Nicolae Mladin

Poți spune adevărul din răutate și răsunare; dar mai bine să-l spui din frica lui Dumnezeu și adevăr.

Nu mai vădi pe celce a încetat de a mai păcătuși și în cele din urmă s'a pocăit. De zici că după Dumnezeu îl vedești, mai întâi vezi de păcatele tale.

Incepătorul oricărei virtuți este Dumnezeu, după cum și soarele al luminei de toate zilele.

Când săvârșești virtutea, adu-ți aminte de Celce a zis: fără de Mine nu puteți face nimic.

Prin necaz se gătesc bunătățile oamenilor, dupăcum prin slava deșartă și plăcere — răutățile.

Cel nedreptățit de oameni scapă de păcat și află răsplătire potrivit cu mărimea sa.

Celce crede în răsplata lui Hristos, după credința sa suferă de bunăvoie toată nedreptatea.

Celce se roagă pentru oamenii cari îl nedreptățesc, zdrobește pe draci; iar celce se împotrivesc celor dintâi, se va răni de cei de al doilea.

Mai puțin rău este în greșala oamenilor decât în a dracilor, iar celce este plăcut Domnului pe amândoi i-a biruit.

Orice bine îl trimite Dumnezeu cu o rânduială și se depărtează fără de veste dela cel nemulțămitori, nerecunoscători și leneși.

Orice răutate urmărește plăcerea cea neîngăduită, precum orice virtute mângăierea duhovnicească. De va stăpâni cea dintâi, se întăresc cele asemenea ei, iar de va stăpâni a doua, se întăresc cele inrudite cu ea.

Ocara oamenilor aduce intristare inimii, dar se face pricinuitoare de curăție celui ce o rabdă.

Dupăce în ascuns ai păcătușit, nu te ispiti să uiți, că toate sunt descoperite și neascunse ochilor Domnului, înaintea Căruia vom avea să dăm răspuns.

Cu mintea ta să te arăți Stăpânului. Căci omul privește în față, iar Dumnezeu în inimă.

Nimic să nu cugești sau să faci țara să te gândești la Dumnezeu. Celce călătorește fără acest gând va osteni în zadar.

Celce putea să nu păcătușească și totuși a păcătușit, cu greu se va mântui, pentrucă dreptatea lui Dumnezeu este fără greșală.

Întâmplarea dureroasă îl face pe cel înțelept să-și aducă aminte de Dumnezeu. Ea intristează pe celce a uitat de Dumnezeu.

Orice suferință neplăcută să-ți fie învățător al tinerii de minte, și nu-ți va lipsi prilejul spre pocăință.

Uitarea în sine n'are nici o putere, dar ea ne stăpânește după măsura nepăsării noastre.

Binele de care-ți aduci aminte să-l săvârșești, și cel de care nu-ți aduci aminte, se va descoperi ție.

Nu da mintea ta uitării nesocotite. Îngrijește-te să îndrepi răutățile tale și nu ale aproapelui, ca să nu fi lipsit de lucrarea duhovnicească.

Toată intristarea după Dumnezeu este lucru ce face parte din ființa bunei cinstiri. Căci dragostea adevărată se arată în ispite.

Nu zice că se poate câștiga virtutea fără necazuri, pentrucă aceea care se dobandește în odihnă, nu este virtutea cea adevărată.

Socotește sfârșitul oricărei intristări pe care n'o voești, și vei afla peirea păcatului.

Multe sunt sfaturile aproapelui spre ceace este de folos, dar în orice lucru nimic nu este mai potrivit ca părerea ta.

Dumnezeu știe cele ascunse ale inimii flecăruia, deci acestea să căutăm a le îndrepta.

Omul face câte poate după voia sa, iar Dumnezeu în urma celor săvârșite lucrează după dreptatea sa.

Dacă voești cu neosândire să primești laudă dela oameni, mai întâi lubește muștrarea pentru păcatele tale.

Când un om va folosi pe alt om prin cuvinte sau lucruri, să înțeleagă amândoi că harul este a lui Dumnezeu. Iar celce

nu înțelege acest lucru, va fi stăpânit de celce înțelege.

Celce laudă cu oarecare fățarnicie pe aproapele, va ajunge odată să-l necinstească, și însuși va fi rușinat.

Din iubirea de plăceri se naște negrija, din negrija uitarea. Dumnezeu a dăruit tuturor cunoștința celor folositoare.

Omul sfătuește pe aproapele după destoinicia lui, iar Dumnezeu lucrează în celce asculte după credința lui.

Am văzut oameni de rând smeriți cugetători pentru faptele lor și s'au făcut mai înțelepți decât cei înțelepți.

Diacon D. Popescu

Seminariile restituite Bisericii

In sfârșit glasul Bisericii a fost auzit. Guvernul dlui general Ion Antonescu a înțeles justetea acestei cereri: Preoții să fie crescuți de Biserica. Cine să fie în stare să-i crească, dacă nu infailibila conducătoare a oamenilor spre adevăr și spre mântuire?

Sperăm că în curând se vor trage toate consecințele acestei înțelegeri: se vor preda și Facultățile de teologie Bisericii. Și apoi vom avea și dreptul să cerem Bisericii să știe face uz de dreptul și de puterea ei formatoare de oameni și de preoți după voia lui Hristos.

Nr. 806.

Notificare oficială

Se aduce la cunoștința absolvenților Academiei teologice «Andreiane» din Sibiu și a licențiatilor în teologie din Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia și Sibiu, că proxima sesiune a examenului de capacitate preoțească se va ține la 27 Februarie a. c. și în zilele următoare, în Sibiu.

Candidații la acest examen vor înainta Consiliului Arhiepiscopesc — Sibiu, până la 25 Februarie a. c. cerere însoțită de următoarele acte în original:

1. Actul de naștere și certificatul de botez.
2. Act de cetățenie.
3. Diploma de absolvire a Academiei, iar licențiatii, Diploma de licență.
4. Diploma de bacalaureat.

Licențiatii în teologie din Arhiepiscopie au să înainteze Certificatul de absolvire al cursului complementar liturgic din Sibiu ori dovadă că au stat într'un internat teologic în cursul studiilor.

Observăm că la acest examen se pot prezenta și absolvenții ai Academiei teologice din Cluj, cari sunt refugiați; aceștia își vor înainta cereri, însoțite de actele înșirate mai sus, prin Onor. Vicariat ortodox român din Alba-Iulia.

Sibiu, din ședința bisericească ținută la 28 Ianuarie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Organizați Reuniuni de femei

Nr. 797/1941.

Comunicare

Se aduce la cunoștință, că văduva Cuc, preot Aurel Ștefan din Dășoara, decedat la 27 Noemvrie 1940, în baza §5 din Regulamentul fondului de ajutorare preoțesc a primit dela Cassa Arhidiecezană din Sibiu, ajutorul de înmormântare statutar de Lei 40.000 (patruzecimii) lei.

Sibiu, din ședința secției economice, a Consiliului Arhiepiscopesc, ținută la 27 Ianuarie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Pedeapsă cu moarte pentru ceice primejduesc existența și interesele statului

Dl general Ion Antonescu, conducătorul statului român și președinte al consiliului de miniștri, a dat un *decret-lege* pentru reprimarea faptelor ce pun în primejde existența și interesele statului.

Conform *Art. 1*, se pedepsește cu moarte acei cari:

a) Posedă sau poartă arme, munițiuni, explozibile fără autorizațiune legală;
b) Jefuesc în bande, oricare ar fi numărul membrilor lor, depozite publice de materiale, mărfuri, munițiuni, armament, explozibile ori casele publice de bani sau valori;

c) Sustrag munițiuni, arme de orice fel, din cazărmi, depozite, fabrici aparținând Statului sau particularilor, sau din orice local al armatei ori al autorităților care au sarcina menținerii ordinii;

d) Indeamnă prin viu graiu sau prin orice mijloace la manifestațiuni sau acțiuni cu caracter de uneltire împotriva ordinii politice sau sociale existente în stat, împărțirea sau distribuirea averii altora, scutirea de impozite ori lupta de clasă;

e) Trag cu armele din clădiri ori adăposturi sau de ori unde, asupra membrilor guvernului, organelor autorității publice sau armatei, indiferent de rezultatul obținut;

f) Ocupă fără drept legal edificiiile publice;

g) Distrug instalațiile de utilitate publică;

h) Tipăresc, scriu, desenează sau multiplică în orice mod, ori împart manuscrise, manifeste, schițe, desene ce ar conține un indemn la săvârșirea unui act sau manifestarea unei idei care constituie o uneltire împotriva ordinii existente în stat.

Se pedepsește cu moartea și: atentatele contra persoanei Regelui și Familiei Regale; răsvrătirea, complotul, rebeliunea.

Art. 6. — Este interzisă constituirea de organizațiuni cu caracter religios, cultural, politic sau social al căror scop sau activitate tind la primejdurea ordinii în stat și urmăresc să dea o acoperire legală unei activități interzise.

Art. 10. — Este interzis de a primi, sub orice formă, direct sau prin persoană interpusă, sume de bani sau alte foloase materiale, fie dela români, fie dela străini, în scopuri oprite de prezenta lege.

Art. 12. — Se pedepsește cu muncă silnică dela 5—20 ani acei cari:

a) Calomniază, difamează sau aduc injurii Regelui, Conducătorului statului sau membrilor guvernului;

b) Acuză membrii guvernului sau șefii autorităților de spirit iudaic sau francmasonerie, fără a putea face dovada verității.

Art. 18. — Părinții sau tutorii cari nu exercită asupra minorilor aflați sub privegherea lor cuvenita supraveghere vor fi pedepsiți în cazul când minorul săvârșește vre-una din infracțiunile prevăzute de această lege cu închisoare corecțională dela 1 la 5 ani, dacă faptul lor nu este pedepsit de această lege cu o pedeapsă mai mare.

Cu aceeași pedeapsă se vor pedepsi și patronii care cunoscând activitatea potrivnică prevederilor acestei legi a salariaților sau ucenicilor din întreprinderea lor, nu încunoștiințează autoritatea în drept. Lipsa de supraveghere a patronului, în cazul când salariații sau ucenicii au săvârșit una din infracțiunile prevăzute de această lege, se pedepsește cu închisoarea corecțională dela 6 luni la 1 an.

Art. 23. — Este interzis studenților și elevilor dela școlile de orice grad de învățământ de a adera la acțiuni politice sau de a participa la manifestațiuni cu caracter politic sau social.

Ceice se vor abate dela dispozițiunile prezentei legi, independent de aplicarea sancțiunilor penale, vor fi exmatriculați de către rectorii universităților sau de directorii școalelor respective și nu vor mai putea fi înscriși în nici o școală de stat ori

particulară, iar diplomele ce posedă vor fi anulate.

Este interzis profesorilor de orice grad de învățământ de a face propagandă politică sub orice formă în școală sau de a întreprinde cu studenții sau elevii orice fel de acțiuni cari ar putea avea scopuri politice.

Acei cari se abat dela dispozițiunile alineatului precedent, independent de sancțiunile penale, vor fi destituiți din învățământ, cu pierderea dreptului la pensune, a drepturilor politice și anularea diplomelor ce posedă. Ei nu vor mai putea ocupa nici o funcțiune publică și nici vreoa altă indeletnicire cu caracter intelectual, nepunându-și câștiga existența decât prin muncă manuală.

Art. 25. — Monahli și membrii clerului de orice confesiune cari se fac vinovați de vreuna din infracțiunile prevăzute de prezenta lege, independent de sancțiunile penale, vor fi destituiți cu pierderea dreptului la pensune și anularea diplomelor ce posedă.

Art. 26. — Acelor cari colportează sau răspândesc știri false, precum și acelor cari prin atitudinea lor contribue la tulburarea ordinii și liniștii publice, li se poate fixa un domiciliu obligatoriu sau pot fi internați într'un lagăr de muncă.

Să fie adevărat?

Sub acest titlu, Părintele Niță Mihai, stăruie, în ziarul „Sinaxarul“, asupra groaznicului svon că unii preoți ar fi pus în zilele de 21—23 Ianuarie mâna, — care binecuvintează, — pe revolver.

Am vrea și noi să nu fie adevărat acest svon. Nu putem crede așa ceva.

Iata randurile tremurătoare de teamă ale părintelui Niță Mihai:

„Este înspăimântător de greu să îți condeii în mână când te silește revolta să strigi adevărul care te doare, nu pentru tine și pentru veacul tău, ci pentru Biserica și frumusețea ei veșnică. Noi n'am vrea să credem și nu știm cum am putea face să nu fie adevărat, ceace se spune. Deaceea rugăm pe PP. SS. Chiriarhi să cerceteze dacă într'adevăr au fost preoți cari au participat și cari, poate, au ținut revolverul în mână în zilele de 22—24 Ianuarie c. Să fie oare posibil ca această demență răsvrătită să fi stins în frații noștri și ultima scântee de conștiință harică? Cum poate sta Hristos cu revolverul în mână? Căci doar și El a fost preot. Cum poate ucide Hristos? Căci doar ne este îndreptar. Cum poate fi rob Hristos nebunii ucigașe? Căci s'au rob Hristos și frații acestei nebunii.

„Un geniu nu-i judecat în numele geniului.

„Un preot e judecat însă în numele harului, și cine batjocorește harul, ucigând și nu mântuiește preamărindu-l, să nu fie iertat. În numele lui Hristos și în numele neamului românesc. Căci aceștia și pe Hristos L-au batjocorit și neamul L-au trădat“.

Preot Niță Mihai

Nr. 490—1941

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante Lisa II, de clasa I-a, din protopopiatul Făgăraș, se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima apariție a lui în Telegraful Român.

Cererile de binecuvântare de candidare și cererile de concurs, însoțite de actele de studii, vor fi înaintate în termen la Consiliul nostru arhiepiscopesc din Sibiu.

Sibiu, din ședința secției bisericești, a Consiliului arhiepiscopesc, dela 21 Ianuarie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Telegramă

La telegrama de aderență a înalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae al Ardealului trimisă dlui general Ion Antonescu, Conducătorul statului, ce s'a publicat în numărul trecut al foii noastre Domnia Sa a răspuns următoarele:

Inalt Prea Sfințite,

Vă rog să primiți vile mele mulțumiri pentru mișcările cuvinte de înfrățire, ce mi-ați adresat în numele Bisericii Ortodoxe a Ardealului și credincioșilor ei.

Având colaborarea apostolicească a celor ce slujind lui Dumnezeu slujesc și Națiunii, temeiurile sufletești ale Statului vor fi întărite pentru a putea reclădi, cu încredință, așa cum toți dorim, edificiul răvnit al întrupării idealurilor naționale.

București, 30 Ianuarie 1941.

GENERAL ANTONESCU

Despre Petre Carp la Sibiu!?

Ziarul «Inălțarea» închină editoriale în serie lui Petre Carp, declarându-l «caracterul cel mai marcant al românismului din acest veac» și «prototipul omului de stat al României, care în izolațiunea sa strălucește mai mult decât oricare dintre bărbații noștri de stat».

Rugăm ziarul «Inălțarea» să ne ierte. Dar credem că îi facem un serviciu dacă exprimăm cu graiu tare observațiunea gândită de orice român de dincoace de Carpați, că preocuparea exagerată și elogioasă de Petre Carp nu întâlnește în Ardeal decât o completă indiferență.

O fi fost el personalitate distinsă și om de caracter, Petre Carp, dar pentru istoria neamului nu are nici pe departe însemnătatea altor bărbați politici contemporani. El va fi mare socotit în sine, «in abstracto», însă măreția istorică este o categorie în a cărei sinteză superioară intră și momentul istoric just valorizat.

Și când s'a ivit în istoria omenirii un moment mai favorabil pentru înfăptuirea celei mai adânci aspirațiuni a neamului românesc, decât în 1914-16? Era pentru noi atât de epocal, atât de decisiv acest moment, încât bărbatul de stat, care nu i-a putut prinde semnificația și virtualitățile nu poate fi socotit ca întrunind în formă superioară toate elementele principale ale acestui calificativ.

Știm, marea înfăptuire din 1918 a trecut în ultimul an prin grele sdruncnări. Dar nu e mai puțin adevărat că trecerea la înfăptuirea concretă a idealului național trebuia să se producă într'un oarecare moment istoric, căci altfel era primejdie să ne obișnuim cu calitatea lui de pură himeră. Și care moment era cel mai potrivit decât atunci?

Poate să mai trecem din încercări. Dar un lucru mare e câștigat odată pentru totdeauna: întregirea națională a intrat în conștiința noastră ca un fapt care nu mai e sortit să rămână numai o posibilitate, un vis. Prin aceasta suntem azi și vom fi totdeauna cu mult mai serioși și mai îndrăzneți angajați față de ea.

Dar a intrat și în conștiința Europei. Azi nimeni nu mai poate scoate din conștiința popoarelor și a cancelariilor europene problema românească, problema existenței unui neam românesc ce se întinde departe dincoace de Carpați.

Atitudinea lui Petre Carp ne condamnă la un veșnic platonism național.

Și atunci de ce vorbește «Inălțarea» de... actualitatea lui Petre Carp?

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

INFORMAȚIUNI

Dintr'un Comunicat. În 3 l. c., în consiliul de miniștri, dl general Antonescu, conducătorul statului, a făcut o expunere asupra situației interne și externe a statului. Se va face o revizuire a funcționarilor publici, păstrându-se în serviciul statului toate elementele bine pregătite, muncitoare și cu spirit de ordine.

Direcția generală c. f. r. atrage atențiunea publicului să nu se folosească de călătoria cu trenul decât în caz de strictă necesitate. Trenurile, care circulă zilnic pe liniile de comunicație principale, sânt rezervate funcționarilor, în interese de serviciu, și militarilor, ear particularilor numai pentru nevoi ce nu pot fi amânate.

† **Profesor Dr. Ion Minea**, fost rector și prorector al universității «Regele Ferdinand» din Cluj, fost decan al facultății de medicină Cluj, director al clinicii neurologice, membru al academiei de medicină, membru al diferitelor societăți științifice române și străine a decedat în 6 Februar 1941, la Sibiu. Ceremonia funebă s'a făcut în 8 Februar 1941, corpul neînsușit va fi transportat la Săcele-Turcheș județul Brașov, unde se va face înmormântarea Duminecă, 9 Februarie 1941. Odihnească cu dreptii!

† **Pr. Ioan Pop** pensionar, a decedat în 1 Februar 1941, după grele suferințe, în vârstă de 86 ani și al 64 an de proeție. A fost înmormântat în 3 Februar în cimitirul ortodox român din Sâmbăta de sus răsăriteană. Odihnească cu dreptii!

† **Pr. Nicolae Bogorin**, din comuna Benești, județul Sibiu, a adormit în Domnul în 4 Februar 1941, după scurte și grele suferințe, împărțit cu Sf. Taine, în etate de 36 ani, în spitalul public din Sibiu. Rămășițele pământești ale defunctului s'au înmormântat în 6 Februar 1941, în cimitirul orașului Sibiu. Bunul Dumnezeu să-l odihnească în corturile dreptilor!

Prefectul județului Sibiu, dl colonel Darie Rădulescu, a semnat ordonanța prin care, începând din iuna aceasta, pânea atât cea dela brutari, cât și cea pregătită de gospodine, trebuie să conțină $\frac{1}{6}$ făină de porumb (b. o. la 5 kgr. făină de grâu, 1 kgr. de făină de porumb). În zilele de Luni nu se produce pâne, care va fi înlocuită prin mămăligă.

Comitetul central al «Asociațiunii pentru literatura română și cultura poporului român-Astra» Sibiu, publică concurs pentru mai multe burse vacante în anul școlar 1940/41: à 7000 lei, 4000, 3000, 1000, 500 lei. Reflecțanții la aceste burse vor avea să înainteze cerere până la data de 25 Februar a. c. comitetului central al «Asociațiunii», strada Șaguna Nr. 6 Sibiu, împreună cu actele necesare.

Act de mulțămire. Consiliul parohial din Ghijasa de jos, exprimă călduroase mulțămiri instituțiilor și persoanelor care ni-au dat, în cursul anului 1940, ajutoare în bani și cărți; amintim în primul rând: Prea Veneratul Consiliu Arhiepiscopesc Lei 5000, Ministerul cultelor și Casa școalelor un număr frumos de cărți, societatea «Negovanul» 10 m³ cherestea, dl Constantin Bursan 3000 lei. — **Consiliul parohial Ghijasa de jos.**

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 9 Februarie 1941, va predica părintele prof. Nicolae Gavra.

Conferință publică. «Astra», despărțământul județului Sibiu organizează Duminecă, 9 Februar 1941 ora 18, în sala mare a prefecturii județului Sibiu, unde dl profesor universitar Dr. Valer Bologa va ține o conferință cu următorul subiect: Rostul medicilor ardeleni și bănățeni în evoluția medicinei române. Intrarea Lei 10 și Lei 5. Elevii și studenții vor intra gratuit.

CARTI ȘI REVISTE

Catehismul mititel, cuprinzând dogmele și tainele bisericii răsăritului pentru învățătura pruncilor, alcătuit în București

de Eufrosin Poteca, egumen Mit. 1833. Publicat de C. Rădulescu Motru, profesor univ. «Bucovina» Toruț, București. Extras din «Revista de pedagogie», volumul X din 1940, Pg. 23. Lei 20. — După un manuscris de 38 pagini, în posesia Bibliotecii Academiei Române. Transcrierea manuscrisului e făcută în literă latină, ear dl profesor Rădulescu-Motru o însoțește cu un cuvânt explicativ despre fostul egumen Eufrosin Poteca și valoarea educativă a catehismului său.

Poșta redacției

Pr. Gh. Gr. în C. Se păstrează pentru momente potrivite.

Nr. 798/1941

Comunicare

Se aduce la cunoștință, că văduva P. Cuc. protopop Ioan Moța din Orăștie, decedat la 20 Noemvrie 1940, în baza Ș-lui 5 din Regulamentul fondului de ajutorare preoțesc, a ridicat dela Cassa Arhiepiscopozană din Sibiu, ajutorul de înmormântare statutar, de Lei 40.000 (patruzecimii) lei.

Sibiu, din ședința secției economice, a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 27 Ianuarie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Dela Soc. română de înmormântare din Sibiu

Convocare

Onorații membri ai societății române de înmormântare din Sibiu sunt rugați a se întruni în adunarea generală ordinară pentru gestiunea anului 1940. Adunarea se va ține Duminecă 16 Februar 1941, la ora 11:30 în sala festivă a Reuniunii culturale a meseriașilor români din Sibiu, strada Brukenthal 17, cu următoarea ordine de zi:

1. Cetirea și luarea la cunoștință a raportului general despre activitatea societății în anul 1940. 2. Aprobarea bilanțului și a inventarului încheiate la 31 Decemvrie 1940, pe temeiul propunerii comisiei censorilor și descărcarea direcțiunii, a comitetului și a comisiei censorilor pentru gestiunea anului 1940. 3. Stabilirea bugetului pe anul 1941 pe temeiul proiectului comitetului. 4. Hotărâri asupra propunerilor din raportul general. 5. Sortarea duor membri din comitet și alegerea altor doi membri. 6. Alegerea comisiei censorilor pe un an. Sibiu, 6 Februar 1941.

Timotei Popovici
președinte.

Nr. 1377/1941

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante **Țințari II**, din protopopiatul Brașov, se publică concurs cu termen de 30 zile socotite dela prima publicare în Telegraful Român.

Cererile de concurs vor fi adresate și trimise la Consiliul arhiepiscopesc din Sibiu. Sibiu, la 3 Februarie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 24—1941

(7) —3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. II-a Vale, protopopiatul Sălște, devenită vacantă prin pensionarea preotului Gheorghe Ittu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Rom.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Stola reglementară.
Cererile de concurs, însoțite de documentele necesare și de încredințarea de candidare dela P. V. Consiliu arhiepiscopesc, se vor înainta în termen subsemnatului oficiu protopopesc.

Concurenții se vor prezenta, cu încredințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într'o Duminecă sau sârbătoare în parohie, pentru a se face cunoșcuți credincioșilor.

Sălște, la 18 Ianuarie 1941.

Dr. Dumitru Borcea
protopop.

Banca Poporul

Societate anonimă, Sălște

Inscrisă în Registrul bancar Nr. 13 din 17 Mai 1935.

Convocare

Domnii acționari ai Băncii Poporul, societate anonimă Sălște, sunt invitați la

adunarea generală extraordinară

pe ziua de 1 Martie 1941, ora 3 p. m., în sala școalei primare, cu următoarea

ORDINE DE ZI:

1. Deschiderea și constituirea adunării;
2. Modificarea art. II, 14, 20 și 28 din statut.

și la a

XXXIII-a adunare generală ordinară

pe ziua de 1 Martie 1941, ora 4 p. m., în acelaș loc, cu următoarea

ORDINE DE ZI:

1. Deschiderea și constituirea adunării;
2. Stabilirea Bilanțului și Contului de Profit și Pierdere pe anul 1940 și descărcarea Consiliului de administrație și a Consiliului de cenzori, pentru gestiunea anului 1940;
3. Fixarea jetoanelor Consiliului de administrație și Consiliului de cenzori pe anul 1941;
4. Alegerea Consiliului de administrație;
5. Alegerea Consiliului de cenzori.

Pentru cazul că la data de 1 Martie 1941 nu se va putea ține adunarea generală extraordinară și, la data de 1 Martie 1941, nu se va putea ține adunarea generală ordinară, prin aceasta se convoacă o altă adunare generală extraordinară pe ziua de 9 Martie 1941 și o altă adunare generală ordinară de ziua de 9 Martie 1941 în acelaș loc, la aceeași oră și cu aceeași ordine de zi, când se vor lua hotărâri valabile, fără considerare la numărul acționarilor, al acțiunilor reprezentate și a voturilor.

Sălște, la 29 Ianuarie 1941.

(10) 1—1 Consiliul de administrație

Nr. 27/1941

(9) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a, Tâmpa, din protopopiatul Deva, județul Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Grădina parohială în extensiune de 400 stânjini pătrați.
3. Sesiune parohială: 14 jugăre cadastrale, pământ arător și fânaș.
4. Venitele stolare uzitate în tract.
5. Câte una măsură porumb smicurat de 30 litri anual dela fiecare familie, sau echivalentul în bani.

Cererile de concurs și autorizația de candidare a P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, însoțite de actele prevăzute în regulamentele pentru parohii, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Deva în termenul fixat.

Candidații se vor prezenta, cu încredințarea prealabilă din partea oficiului protopopesc, într'o zi de Duminecă sau sârbătoare pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Deva, la 25 Ianuarie 1941.

Teofil Chiffa
protopop

Anunțuri și reclame

Cel mai răspândit ziar care poate fi întrebuințat pentru anunțuri și reclame în cercurile preoțesti din Ardeal, este

Telegraful Român

Anunțuri și reclame se primesc la Administrația ziarului, în Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.